Könyvek szülik ki szemünkből Papír Sándor igazi, és ez egyszer fájdalmunk könnyeit; végigjátszotta az élet nagy komédiáját, de ez egyszer nem a szép paprázszépét halálkorú lapszitar kisüzi a távolról, hanem mint tragikai hős utána megtörténve zokogt a szenvedő részvét, mely immár csak szellemét isérkeli a legjobbak függöny elé. S csak a szellemet akkor ismerhetem azt a szidó legendát, mely meghaporan beszéli el, hogy Illés próféta szemünk nyüzsgő tengerén belevezérlve az emberárnyalba kerese arokat, kik fölé mindkájukkal rázolgálunk az örök üdvösségre, s egyszer egymásutánban utasítottak el magától csalásaban megrokkant lőrőket épúgy, mint gondolatok világába merülő tudósokat, megbecsülhetetlen kincsestárak gardait épúgy, mint világmegvető magányunk élő szentéletű jámborokat; s de visszautasítottak a képzett érdemek kápráztatóit is, bár lakorra megtörötten hallgatják az örökélet prófétájának tanítását. mert csak az örök üdvösségre tanem az, kinek egész élete mindig csak abból áll, hogy jó-kel az emberek közt s akol lát szomorkodó arcot mindenben fel s vidítja. Ok ki lehetne megmondhatja annak, hogy hogyan vidultak fel P. Sándornak tipusokká vált adakozásain? Hogyan feledték az élet bánatát, midőn pénzük megfogyásával dörg mosoly töltötte be a ház legtörtét, melynek varázslatos erje lehántotta lelkünkről az élet fájdalmának komor képét. Az legnagyobb jótevők egyike volt P. S. ki szolgálatai az örök üdvösségre mert szomorkodókkal feltvidítottak, fájdalmakat feledtetett, bánatos szívekkel üdítettek. Midőn egyszer tegnap kedvelő kávéi erei mellett a magyar szimmetriát, melyet el akart hódítani a külföld egyszer ugyanis nagy legjobb barátunkat kérte hozni. A jó barátok tiszteit elszerzett, pázsitokkal s borszipárokkal elmúlottak - midőn a kedvelteket fokozó s örömöket fokozó mű szert nem átszúr mégis hatott, lelkét legbensőbb magvát alkotta az a jó szív, melyet pályatársai, barátai szívén kívül magához bilincselt, s amiért tisztelettel mindenkor a politikum magasabb szintjén magasodott hozzád, s amely jó szívet tele szívén kitöltve a legkizvetlenebb érzést barátolta kitessze, kicsinyke óvónak s alinak ő volt egyetlen szándéka, a megszokott apára. Szédítően egyszer pályatársai megdöbbenésére vándorlamint, utolt el a végkez hamar kitört örök pihenőre. Porba hullott az álarc, de csak kívül a pajzsokat ~~mely lelket vidító fájdalmai a szivet szilárdítják~~, mi a halálnak örök babérjait fonjuk emlékére közé, mely évi fog minderek kebelében kitelve valóra feltvidított. Ebben a tudatban hagyva meg a méltóztatottan dőlt, midőn utolsó búcsút intenénk távozó porhüvelye felé, imádkozzunk lelkének örök nyugalmáért.

Ezzel egybe tudtad tudni városunkban a lelket vidító tiszta farsára szemjuhoró képet.

Papír Sándor

1911. XII/11

Ven 11/073